

A betűk halála

a szavak meghalnak a rengetegben
a billentyűzeten megkopnak a betűk
a laptopot már tegnap délben eltemettem
a lapokat felgyűjtottam eltűnt
az épületekről a felirat

a kényszerpálya
amit emlegetett a pap a templomban
az ördög műve
a tollat tűzre dobtam
de nem ég

egy ház állt a sötétségben

V. Geresits Gizella

Apokrif apokalipszis

(Részletek)

VI. Halni hajol...

Újkori Tengerek mámorosára
Hatodik Angyal önti Serlegét.

Ki kender levét, ki kevert bort iszik,
kit vak törvény kábít szíve helyén.
(Ő Rimbaud borai -- ártatlan bódulat!
Költészet vizein részeg hajós mulat...)
Ám most, kit álhit vak törvénye kábít,
imbolygó karja rándul fegyverért,
teste-lelke lángörvényben áll itt...
Van, ki lemossa, megszűrje e vért?

Tengerek messze is, békében, ki élj,
halni hajol elmédre a szíriai éj...

VII. Törpe...

Törpe szellem Dachau-árnya --,
íme, a lélek kopár Gulágja!
Még el sem lobbant a fájdalom lángja,
már hamuvá égett a „szent humusz”.
Szárak fának nincs viruló ága,
méhecske nem száll fürtös virágra,
meddő fügefát szent átok várja.
Nézd, muharos Ugarod hogy elvadult!
Ó, költő, fölébred-e még
harangvirág-szived?